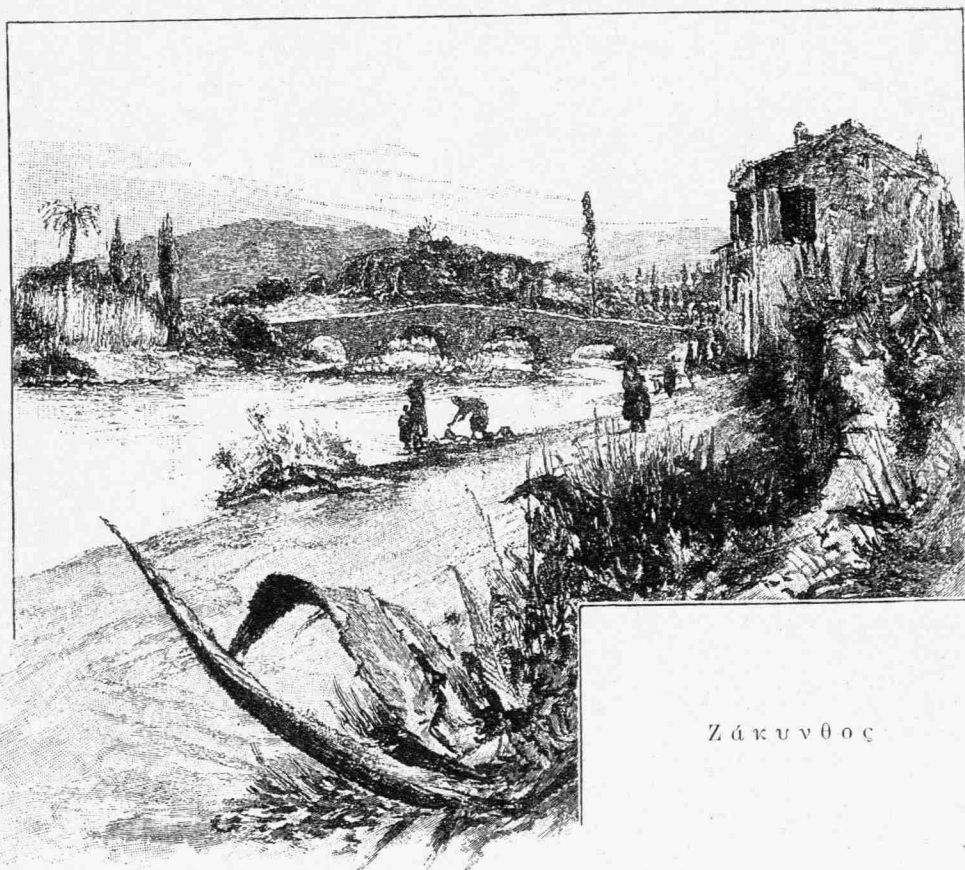

Ζάκυνθος

ταν. Μὰ δόξα νάχη ὁ Θεός, δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς συντρόφους μου· ἦταν ἀπὸ μία θεόσταλτη γολέτα ποὺ ἔπεσε κοντὰ καὶ μᾶς ἔσωσε.

Λίγο ἔλειψε, ἀκούς; νὰ φᾶμε καὶ δεύτερο τράχο μὲ τὴ γολέτα. Φανάρια ἐμεῖς δὲν εἶχαμε καθόλου. Σὲ τέτοια κατάσταση ποίος εἶχε νοῦ ν' ἀνάψη φῶς; Μὰ φῶς ἀκοίμητο, τὸ φῶς τῶν καντηλιῶν μας, ποῦ δὲν εἶχε σωθῇ ἀκόμη τὸ λάδι του στοῦ Χάρου τὰ παλάτια, ἐσυνάχτηκε νομίζεις ἥλιος κατάμονος στὰ μάτια τοῦ σκύλου μας, ποῦ ἄστραφταν ἀπὸ τὴ λύσσα καὶ στὴν ἀγριοφωνάρα του, ποῦ δὲν ἔπαυε ἀντηχώντας δυνατώτερη ἀπὸ τὸ ρέκασμα τοῦ κυμάτου καὶ τοῦ ἀνέμου τὸ βόγγο. Αὐτὸ τὸ ζωντανὸ σήμαντρο ἀκούοντας ἡ θεόσταλτη γολέτα ὁδηγήθηκε νὰ ἔρθῃ κοντήτερα καὶ νὰ μᾶς σώσῃ.

Ὅλοι ἐσωθήκαμε· ἓνας μονάχα ἀπόμεινε, ὁ σκύλος ὁ σωτήρας μας. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν ἐθάστηξε ἡ ψυχὴ μας νὰ τὸν ἀφήσουμε νὰ χαθῇ κ' ἓνας μὲ τὸν ἄλλον ὅλοι ἐδοκιμάσαμε νὰ τὸν πάρουμε. Μὰ κανένα δὲν ἔφινε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Τοῦ καπετάνου ποῦ ἐτόλμησε νὰ τὸν πιάσῃ τοῦ ἔκαμε κουρέλια τὸ μουςαμῆ. Ἀναγκασθήκαμε νὰ τὸν ἀφήσουμε. Καὶ ὅταν κατὰ τὰ χαράματα, βολτατζάροντας νὰ βροῦμε τὸν καιρὸ ἐπεράσαμε πάλι ἀποκεῖ, εἶδαμε τὸ μπάρκο νὰ κατεβαίνει στὰ νερὰ μαῦρο, σὰν κακοποιοὺ φάντασμα ποῦ φεύγει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἀκούσαμε γιὰ ὑστερνὴ φορὰ τὴ φωνὴ τοῦ σκύλου, νὰ γαργαρίζει καὶ νὰ σβύνῃ μέσα στοῦ ρέκασμα τοῦ κυμάτου καὶ τοῦ ἀνέμου τὸ βόγγο, σὰν νὰ μᾶς ἔλεγε κ' ἐκεῖνο μὲ θλίψη καὶ παράπονο:

— Στὴν ἄλλη ζωὴ! . . . στὴν ἄλλη ζωὴ! . . .

Δ'.

Δὲν ἤξερω πόσον καιρὸ ἐκοιμήθηκα μέσα στὴ θεόσταλτη γολέτα. Ἀμέσως, μόλις ἐπατήσαμ' ἐκεῖ, οἱ ναῦτες μᾶς ἐγδυσαν ἀπὸ τὰ ρούχα, ποῦ κολλημένα ἀπάνου μας ἔβγαιναν μαζὶ μὲ τὸ πετσί, μᾶς ἐπότισαν τσάι μὲ τὸ ροῦμι καὶ μᾶς ἐξάπλωσαν στὰ ζεστά γιατάκια τους. Ὅταν ἀνοιζα τὰ μάτια μου κ' ἐβγῇ ἀπάνου ἡμαστε ἐμπρὸς στὰ Μπουγάζια. Ἦταν μία αὐγὴ λαμπροφώτιστη. Ὁ οὐρανὸς χρυσογάλανος καὶ ἡ θάλασσα στρωτὸ κρουστάλλι. Οἱ μύριές της γλῶσσες φιλοῦσαν ἀπαλὰ ἀπαλὰ τίς στερεῖς καὶ ἐγλυκομουρμούριζαν τραγοῦδι ὑπέρθεο, σὰν γυναῖκα νεράιδα ποῦ θέλει νὰ σὲ σύρῃ στὰ δολερὰ βρόχια της, μὲ τίς ὠμορφιὲς καὶ τοὺς τρόπους της. Ἀνατολὴ καὶ Ρούμελη, κάτασπρες ἀπὸ τὰ χιόνια ἀστραποβολοῦσαν στοῦ λιοπύρι κ' ἐκαθρεφτίζονταν στὰ νερά. Ψ'αρόβαρκες μὲ τ' ἄσπρα καὶ τὰ κόκκινα πανάκια τους, ἀρμένιζαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὶς χαρούμενες ἀκρογιαλιές, σὰν θαλασσοπούλια ποῦ σκύφτουν νὰ παίγνιδίσουν μὲ τὸ κύμα. Καράβια κάθε λογῆς κατέβαιναν μὲ ὀλοφούσκωτα πανιά βαρυφορτωμένα, ἄλλα ἔβγαιναν ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἀδειανὰ ἀπὸ τὰ Μπουγάζια, καὶ βαπόρια μὲ τὸ μαῦρό τους καπνὸ καὶ τίς βροντερές συριγματιές τους, ἀνεβοκατέβαιναν μὲ διαβολικὴ γληγοράδα. Ψ'ηλὰ ἀπάνου ἀπὸ τὸ κεφάλι μας ἐπετοῦσαν σύγνεφα πουλιά, τοῦ ἀνέμου τεξειδιῶτες πρὶο εὐτυχισμένοι καὶ ἀνάσταιναν τὸν ἀέρα ἀπὸ τὸ χαρούμενό τους κελάδημα. Γύρω στὰ κάστρα ἀνέμιζαν κατακόκκινες